

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Commentarii Exegetici In Apocalypsim Ioannis Apostoli

Viegas, Brás

Parisiis, 1615

Quis sit Angelus ille ascendens ab ortu solis, habens signum Dei viui.
Sectio II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39261

Quis sit Angelus ille ascendens ab ortu solis, habens signum Dei viui.

SECTIO II.

Postquam Ioannes conspexit quatuor illos Angelos, qui quatuor terrarum ventos, ne flarent super mare, terram, vllamue arborem, coërcebāt, quos vniuersos orbis principes impediētes Euangelicorum ventorum prædicationē interpretati sumus: vidit alterum Angelum ascendentem ab ortu solis habentē signū, hoc est, sigillum Dei viui. (sic enim habent Græcè *σφραγίδα*, id est, sigillum) qui clamauit voce magna quatuor illis Angelis, quibus datū, hoc est, permissum est, nocere terræ, & mari, dicens. *Nolite nocere terræ, & mari, neque arboribus, quæ ad usque signemur seruis Dei nostri in frontibus eorum.* Consentiant omnes interpretes, D. Ambr. Rupertus, Ansbertus, Haymo, Pannonius, Richardus, Primasius, Dionysius Carthulianus, Hugo Carcensis, & alij Angelum istum ascendentem ab ortu solis Christum Dominum esse, qui omnium orbis principum vim, atque tyrannidem, qua cursum Euangelicæ prædicationis inhibebant, admirabili virtute, & potentia ita compressit, vt visus quodammodo fuerit illis imperiosè clamasse, ne Apostolicorum ventorum flatum coercerent, sed sinerent Euangelij præcones liberè in suis regnis, ac prouincijs cursitare, fidemque suam, ac religionem, omnibus amplectendam proponere. Dicitur verò Christus Angelus, hoc est, sicut eum Esaias c. 9. appellat: *Magnum consilij Angelus. Ascendens ab ortu solis*, vel quoniam, vt habes apud Zachariam cap. 6. ipse Oriens quoque dictus est, vt eo loco explicauimus: vel quia cum sese ab inferis viuum, gloriosumque excitauit, ex quo potissimum tempore Euangelij prædicatione cæpta est, quasi ab ortu ascendere, hoc est, quasi nouus sol oriri merito videbatur. *Habens signum Dei viui*, seu vt ait Rupertus, quoniã verbis, miraculisque palàm fecit se verum, naturalémque esse Dei filium: *seu habens signum*, hoc est, sigillum Dei viui, quia Pater omne iudicium dedit filio, & amplissimam in cælo, terræque potestatem, vt omnia, quæ vellet, posset tanquàm Princeps eodem Patris sigillo obsignare, & confirmare, signareque pro suis, quicunque in ipsum credidissent: quod adumbratum fuit Genes. 41. in Ioseph, cui Pharaon annulum suum dedit signatorium, vt pro se vniuersas Aegypti prouincias gubernaret. Tùm verò commemorat Ioannes numerum signatorum centum quadraginta quatuor millia ex omni tribu filiorum Israël, & infinitam ex omnibus gentibus multitudinem, quæ ab Angelo illo signata fuit sigillo fidei: qua visione explicata est innumerabilis eorum multitudo, qui Christi fidem, ac religionem receperunt, vt ex iis, quæ inferius dicemus, fiet illustrius.

Signum Dei, quid.
Interpretes.
Esaias 9 6.
Zach. 6.
Cur Christus Angelus ab ortu solis ascendens.
Rupert.
Pater omne iudicium dedit filio.
Genes 41.
Potestas Christi.

Accepe totius huius loci interpretationem ex diuo Ambrosio in commentarijs super Apocalypsim, quæ nostram hanc confirmat. *Alter, inquit, Angelus ascendens ab ortu solis Christus est, de quo scriptum est Esaias nono; Et vocabitur nomen eius magnum consilij Angelus. Ipse est sol, de quo dictum est Malachia quarto, Vobis autem timentibus nomen meum orietur sol iustitie, & sanitas in pennis eius. Ab ortu solis Christus ascendit, id est, à semetipso, quoniam non ex concubitu viri carnem assumpsit, sed à semetipso, qui vtrique sibi carnem immaculatam ex carne virginis procreauit. Signum autem Dei viui est Christi Diuinitas, nam in carne postus signum Dei viui habuit; quia ea opera gessit, quæ demonstrabant eum vnicum esse Dei filium, sicut ipse dicit Ioannis 5. Opera, quæ ego facio, ipsa testimonium perhibent de me. Sequitur, Et clamauit quatuor Angelis, quibus datum est nocere terræ, & mari, dicens. Nolite nocere terræ, & mari, neque*

II.
D. Ambros.
Esai. 6 1.
Malach. 4 2.

Ioan. 5. 36.

arboribus, quoad usque signemus seruos Dei nostri in frontibus eorum. Clamasse Dei fecisse dicitur: etenim aduentu suo fecit, ut Romani ab infestatione generis humani cessarent, iheretique pax per uniuersum orbem, sicut dicit Psalmista Psal. 71. Orietur in diebus eius iustitia, & abundantia pacis: donec semina fidei per uniuersas gentes spargentur, ac signaculo fidei ij, qui praediciantur ad uitam eternam, signarentur. Hæc Ambrosius.

Alia de quatuor præcedentibus Angelis probabilis expositio ad Constantini Magni imperium pertinens commemoratur.

S E C T I O. III.

I. Quamuis ea, quam superioribus sectionibus tradidimus, communis sententia nobis reliquis omnibus excellere videatur, non reiicienda tamen videtur illa, quæ hanc visionem ad Constantini imperium refert: quo tempore mirè in modum religio Christiana floruit, & in omnes Romani Imperij prouincias propagata est, quam idcirco prætermittendam non duximus: eam tradunt, ac sequuntur Lyranus, Petrus Aureolus, Cardinalis, & alij. Vt etò melius intelligatur, meminisse oportet exiis, quæ superiori capite diximus, Diocletianum, & Maximianum postquam per viginti annos imperij clauum tenuerant, esse eodem die imperio abdicasse, & in suum locum imperatores nominasse Constantium cognomento Chlorum, & Galerium Maximianum cognomento Armentarium: tunc verò prouinciis inter se distributis Constantium quidem Occidentis, Galerium autem Orientis imperia, Africam præterea, & Italiam obtinuisse. Illud etiam replicare oportet Constantio eo tempore defuncto successisse in imperiū Occidentis Constantinum eius filium: Galerium autem partiendi laboris causa Cæsares appellasse Seuerum, quem Italia, & Africa præfecit, & Maximinum ex sorore nepotem, cui imperium Orientis commisit, Græciam, & Illyricum sibi reseruans, & ipsam supremam Imperatoris potestatem, cui duo illi Cæsares essent subiecti: ubi iam cernis orbis imperium simul à quatuor Imperatoribus eodem tempore administratum, videlicet à Constantio, & post eius mortem à Constantino, Galerio, Maximino, & Seuero. Denique repetendum est milites prætorianos, qui Roma erant, absente Seuero, cuius illis administratio displicebat, Imperatorem appellasse Maxentium Maximiani, qui imperio renuntiauerat, filium: atque adeo quinque iam erant Imperatores, si Cæsares numeres: cui rei cum Seuerus obuiam ire pergeret, casum occubuisse: itaque Galerius eius loco appellato Cæsare, Licinio aduersus Maxentium ire parat, sed re infecta in Illyricum reuertitur, ibique moritur: quo mortuo Licinius se Imperatorem nominauit.

II. Igitur per quatuor Angelos intelligendos aiunt quatuor illos Imperatores, Galerium, Maximinum, Seuerum, & eo mortuo Licinium, & Maxentium, qui in quatuor angulis terræ, id est, in omnibus suæ ditionis prouinciis Ecclesiam diuexabant. Etenim Licinius, quamuis initio pacificus fuerit, postea tamen acerrimus euasit fidelium persecutor, quamquam verò impij fuerunt nihilominus appellatur Angelus, id est, ministri persecutionis. Visi sunt tenere ventos, ne flarent super terram, neque super mare, neque in ullam arborem, quia eò tempore impediabant prælatos, Doctores, & conuocatores Ecclesiæ, ne Christi fidem prædicatione disseminaret: imò ut ne ipsos quidem fideles etudirent, qui non solum in terra habitabant, sed metu persecutionis in remotissimas maris insulas fugiebāt, & sese etiā abdebant in syluas: quâ ob causâ fit hoc loco mentio terræ, maris, & arborū.

Lyranus, Petrus Aureolus, & alij.

Quatuor Angeli, quatuor sunt Imperat.

Cur hoc loco terre maris, & arborum fit mentio.